

PAYER IMRE

Már látom szürke felhők alatt

*Már látom szürke felhők alatt
a teremtésdarabot, ahol készülődtem.
Itt volt mindig, de csak most látom újra.
Vak fény. Süket kattanás.*

*Itt vagyok újra. De itt-e az itt?
Pórusosan száraz
állóképek egymásutánja
lett az egykori, nedvdús lendületből.
Amit kezdetnek hittem, az lett a vég.*

*

*A szélvédőn a sárga köd.
Az egyenletes zúgás köröttem.
Előttem a határolt reflektorfény.
Segíts túlélnem ezt a völgyet!
Ezen túl betonfalak merednek.
A nappal elfoglalja az éjszakát is.
Ellenség, barát egyre megy.
Egyirányt mutat a gépi isten.
Segíts, hogy itt lehessenek!
Adj időt, időzést, adj esélyt nekem!*

Az új arc!

*Göcs-göcsörtös maradékból
rángva elő szakad össze,
mit nevezünk a jelennek. Az új arc!
Torlaszokon kavargó képzet s az észlelet
össze:
önmaga szülje magát
hajnali csillag előtt.
Megvan a mély sík és a kietlen orom még?
Vagy sose voltak?
Varrat a mennyen – –*